

Zágoni Balázs

Barniék tele

mesegyűjtemény

Visky Ruth-Boglár rajzaival

Koinónia
Kolozsvár • 2011

felemelkedett a friss hóból egy élő hóember! Orra, szeme, szája, haja csupa hó volt, és egy picit hasonlított Apához.

– Ehbothottam a hánkóban – hápogott Apa, és nagy nehezen láb-
ra állt.

– Segítek, Apa. De a sapkádát ne keresd! – nagylelkűsködött Barni.
Ezzel felkapta az Apa sapkáját, és a hóember fejére nyomta.

Nagy nevetés támadt, a hóember fején pedig estig ott díszelgett
Apa angyalhozta csíkos sapkája.

– Alternatív hóember, az biztos – jegyezte meg Barni –, de legalább
igazi sapkája van!

Nemtudós mese

Anya nem tudja, hogy a kabát arra
való, hogy felváltva ráüljünk, és a kapucnitól fogva végighúzzuk egy-
másat a lakáson.

És azt sem tudja, hogy a nadrágot, bugyit és harisnyát egyszerre
kell levenni. Minek külön-külön, amikor úgymint mindegyiket újra fel
kell venni?

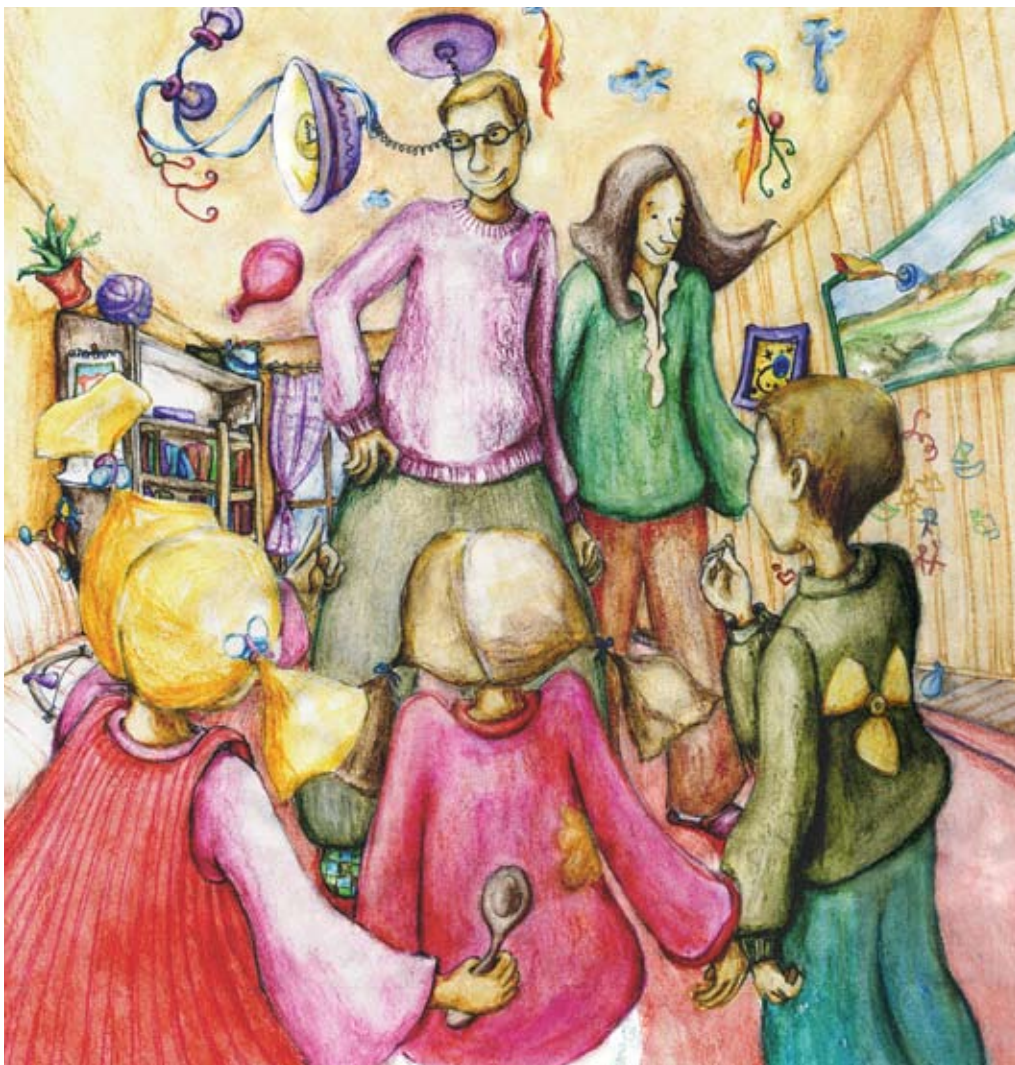
És azt sem tudja, hogy a földimogyoró arra való, hogy kiöntsük az
egészet az asztalra, és megtanuljunk vele százig számolni.

És azt sem tudja, hogy a rendrakás unalmas dolog, és nem gyerek-
nek való.

És azt sem tudja, hogy a kezünk arra való, hogy megtöröljük az or-
runkat. A ruhánk meg arra, hogy megtöröljük a kezünket.

És azt sem tudja, hogy ha nagyok leszünk, pont olyanok akarunk
lenni, mint ő!

Apa nem tudja, hogy magyar ember evés közben megbeszél.

És azt sem tudja, hogy a kanál arra való, hogy ebédkor doboljunk vele az asztalon és a tányéron. Az asztalon jól dobban, a tányéron jól csörren!

És azt sem tudja, hogy a sapkája arra való, hogy gesztenyét gyűjtünk belé.

És azt sem tudja, hogy nem szabad az embert elrángatni a járda széléről, ha épp a szegélyköveken lépeget, mert akkor elromlik a számolás, és soha nem fogjuk megtudni, hogy pontosan hány szegélykő van az ovitól hazáig.

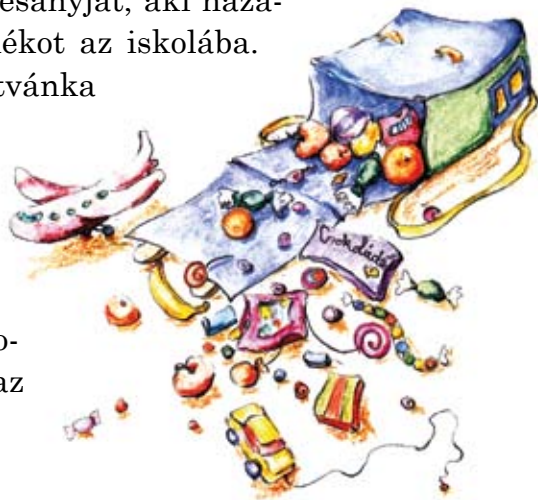
És azt sem tudja, hogy amikor oviba viszi Dorkát és Hannát, és utána elmegy, akkor addig kell integetnie, amíg kimegy a kapun, és nem szabad hamarabb abbahagynia.

És azt sem tudja, hogy a sírás nem mindig baj. De ha néha nem hagyják az embert nyugodtan sírni, az már baj.

És azt sem tudja, hogy ha felnövünk, feleségül megyünk hozzá. Mind a ketten!

látott-e angyalt elrepülni a ház előtt. Barni a fejét a párnába fúrta, nehogy elnevesse magát. Nem kell a lányoknak megtudni ezt a kis angyaltitkot – gondolta, aztán boldogan elaludt. Ezen az estén még sokan aludtak el boldogan. Például a tanító néni, aki elsőnek vette észre reggel, hogy Barni nem kapott ajándékot, és az első szünetben kiszaladt a sarki üzletbe, ahonnan a legfinomabb doboz csokival tért vissza. Jól aludt Sarolta, Ágica, Évi, Jancsi, Róbert és Gábor is, akik szintén észrevették, hogy Barninak nincs ajándéka, ezért a második szünetben a sajátjukból csentek be mindenféle finomságot és játékot a táskájába, hogy örömet szerezzenek neki. És jól aludt Istvánka is, aki ugyan otthon felejtette reggel a Barni ajándékát – hiszen pont ő húzta ki Barni nevét tegnap –, de amikor észbe kapott, felhívta telefonon az édesanyját, aki hazautózott és elhozta az ajándékot az iskolába.

Így a harmadik szünetben Istvánka már ezt is becsenhetette a Barni táskájába. Ők mind azt gondolták, hogy nem kell Barninak tudni ezt a kis angyaltitkot. Hadd gondolkozzon, ezen a napon hogyan is járt nála háromszor az Angyal!

Sminkes mese

Dorkának születésnapja volt. És ez azt jelenti, hogy Hannának is születésnapja volt, hiszen ikrek voltak. Hanna eldöntötte, hogy nagyon, de nagyon szép akar lenni ezen a születésnapon. Szébb, mint Dorka!

– Anya, felvehetem a bordó bársony ruhámat?

– Persze, Hanna.

Anya épp a tortakrémet keverte és nagyon elfoglalt volt.

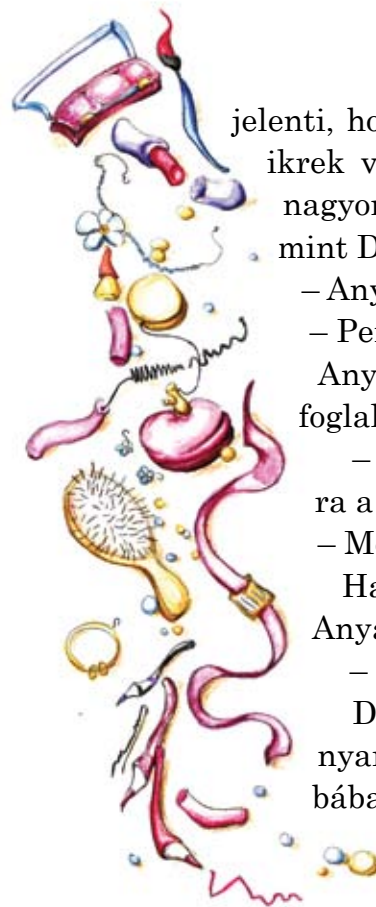
– És Anya, tehetek egy kis kenőcsöt az arcomra a tiédből?

– Melyik kenőcsből, Hanna?

Hanna erre besietett a fürdőbe, és elővette Anya arckrémét.

– Ebből.

De Anyának nem volt olyan szeme, hogy a kanyarba is lásson, így nem látott be a fürdőszobába. Közben elindította a habverőt is, így a választ sem hallotta. Hanna egy idő után megunt a várakozást, és arra gondolt,

hogy kipróbálja a krémet. Kinyitotta az üvegcsét, és mmm, nagyon jó kamillaillata volt! Tett egy kicsit az orrára, egy kicsit a bal, majd a jobb arcára, a homlokára meg az állára.

– Ez így nagyon vicces – gondolta. De én nem bohóc akarok lenni, hanem szép kislány!

Ezzel jól beletúrt az üvegcsébe és vastagon az arcára kente a krémet. Látta ő már Anyát, hogy miként szokta kenni az arcát, ezért ő is szép körkörös mozdulatokkal kenegette a sajátját. Kisvártatva az arca csupa fehér lett. Az anyáé nem szokott fehér lenni – töprengett Hanna – a végén el szokott tűnni róla a krém. Arra gondolt, hogy valamit még biztos kell tennie az arcra. Ekkor akadt meg a szeme a púderesdobozon.

– Ez az, ettől leszek igazán szép kislány!

Kicsavarta a doboz tetejét, a púderes ecsetet jól belenyomta és az arcához érintette. Ettől egy rózsaszín folt lett a fehér krémen. Emlékezett, Anya hogyan csinálja, ezért újból a púderbe nyomta az ecsetet, majd az arcára tette. Majd újból és újból. Csakhogy egy idő után annyi arckrém volt a púderes ecseten, hogy nem lehetett eldönteni, hogy a Hanna arca púdereződik jobban, vagy a púderesdoboz arckrémeződik inkább. Hanna nem volt elégedett az eredménnyel.

– Még kell ide valami... – kotorászott Anya dolgai között. – Megvan! Ez biztosan egy szemceruza!

Ezzel elővett egy piros rúzst, kinyitotta és elcsavarta, hogy bújjon elő a hegye. Aztán szép óvatosan bekarikázta előbb az egyik, majd a másik szemét. Az első pislogásnál össze is ragadt a két szempillája,

ezért, ami azután következett, azt nem látta tisztán. De talán jobb is így.

– Már csak egyvalami hiányzik – tapogatózott Anya dolgai között. – Megvan, a rúzs!

Ezzel elővett egy lila szemceruzát, és az ajkát kezdte festegetni vele.

Ebben a pillanatban lépett be Dorka szép bordó mintás tündérruhában, csillogó szalaggal a hajában. Hanna ránézett, erre Dorka felkiáltott.

– Mit lett belőled, Hanna?! Bohóc vagy szellem?!

– Ne csúfolódj! Csak egy kicsit rendbe tettem magam. Hogy néztek ki valahogy... – mondta, ahogy Anyától szokta hallani.

Ekkor lépett be Anya.

– Na nézzük meg azt az arc...

De elakadt szava, összecsapta a kezét, majd elkezdett kacagni.

– Hanna drága, neked mi jutott eszedbe?

Erre már szalad Barni és Apa is, mindenki hangos hahotázásba kezdett. Kivéve Hannát. A szemét nem nagyon tudta kinyitni, de a piros rúzs közepéből könnyek kezdtek potyogni, leszánkáztak a púderen, hosszú csíkokban szántva fel alatta a fehér arckrémeket. Aztán rövid időre megállapodtak Hanna lila szemceruzával körberajzolt, legörbült szája szélén, majd a hideg csempére cseppentek.

Anya felkapta a síró bohócnak kinéző Hannát és magához ölelte.

– Nincs nagy baj, drága. De máskor azért vonjál be engem is a szépítgetésedbe, jó? Lehet, hogy tudnék adni egy-két tanácsot...

Aztán le kellett venni a bordó ruhát, és az egész Hannát tetőtől talpig le kellett zuhanyoztatni. eltűnt a lila szemceruza az ajakról, a piros rúzs a szemről, a rózsaszín púder és a fehér arckrém is. Anya megtörölgette Hannát, a haját megszáritgatta, felöltöztette a kék mintás tündérruhába, és szép színes szalagot font a hajába. Aztán csillámporos arcfestékekkel festette ki az arcát, és ő lett a legszebb tündér a születésnap buliban! No meg Dorka, merthogy ők ikrek voltak, s mindkettejüknek születésnapja volt!

